

Loppen og professoren

Et eventyr

Der var en luftskipper, ham gik det galt, ballonen sprækkede, manden dumpede og slog sig i stykker. Sin dreng havde han to minutter forud sendt ned med faldskærm, det var drengens lykke; han blev uskadt og gik om med store kundskaber til at blive luftskipper, men han havde ikke ballon og ikke midler til at skaffe sig denne.

Leve måtte han, og så lagde han sig efter behændigheds kunster, og at kunne tale med maven, det kaldes at være bugtaler. Ung var han og så godt ud, og da han fik mundskæg og kom i gode klæder, kunne han antages for et grevebarn. Damerne fandt ham smuk, ja, én jomfru blev så betaget af hans dejlighed og hans behændigheds kunst at hun fulgte med ham til fremmede byer og lande. Der kaldte han sig professor, mindre kunne det ikke være. Hans stadige tanke var at få sig en luftballon og gå til vejrs med sin lille kone, men de havde endnu ikke midlerne.

»De kommer!« sagde han.

»Bare de ville!« sagde hun.

»Vi er jo unge folk! Og nu er jeg professor. Smuler er også brød!«

Hun hjalp ham trolig, sad ved døren og solgte billetter til forestillingen, og det var en kold fornøjelse om vinteren. Hun hjalp ham også i et kunststykke. Han puttede sin kone i bordskuffen, en stor bordskuffe. Der krøb hun ind i bagskuffen, og så var hun ikke at se i forskuffen. Det var som en øjenforblændelse.

Men en aften da han trak skuffen ud, var hun også borte fra ham. Hun var ikke i forskuffen, ikke i bagskuffen, ikke i hele huset, ikke at se, ikke at høre. Det var hendes behændigheds kunst. Hun kom aldrig igen. Hun var ked af det, og han blev ked i det, tabte sit gode humør, kunne ikke mere le og gøre løjer, og så kom der ingen folk. Fortjenesten blev dårlig, klæderne blev dårlige. Han ejede til sidst kun en stor loppe, et arvegods efter konen, og derfor holdt han så meget af den. Så dresserede han den, lærte den behændigheds kunster, lærte den at præsentere gevær og skyde en kanon af, men lille.

Professoren var stolt af loppen, og den var stolt af sig selv; den havde lært noget og havde menneskeblod og været i de største byer, var blevet set af prinser og prinsesser, havde vundet deres høje bifald. Det stod trykt i aviser og på plakater. Den vidste at den var en berømt og kunne ernære en professor, ja, en hel familie.

Stolt var den, og berømt var den, og dog, når den og professoren rejste, tog de på jernbane fjerde plads. Den kommer lige så hurtigt som første. Det var et stiltiende løfte at de aldrig ville skilles ad, aldrig gifte sig, loppen ville blive ungarl, og professoren enkemand. Det går lige op.

»Hvor man gør størst lykke,« sagde professoren, »der skal man ikke komme to gange!« Han var en menneskekender, og det er også en kundskab.

Til sidst havde han berejst alle lande, uden de vildes land, og så ville han til de vildes land. Der æder de rigtignok kristne mennesker, vidste professoren, men han var ikke rigtig kristen, og loppen var ikke rigtig menneske, så mente han at de nok turde rejse der og have en god fortjeneste.

De rejste med dampskib og med sejlskib. Loppen gjorde sine kunster, og så havde de fri rejse undervejs og kom til de vildes land.

Her regerede en lille prinsesse, hun var kun otte år, men hun regerede. Hun havde taget magten fra far og mor, for hun havde en vilje og var så mageløs yndig og uartig.

Straks da loppen præsenterede gevær og skød kanonen af, blev hun så indtaget i loppen at hun sagde: »Ham eller ingen!« Hun blev ganske vild af kærlighed og var jo allerede vild i forvejen.

»Søde, lille, fornuftige barn!« sagde hendes egen far, »kunne man først gøre et menneske af den!«

»Det lader du mig om, gamle!« sagde hun, og det var ikke net sagt af en lille prinsesse der taler til sin far, men hun var vild.

Hun satte loppen på sin lille hånd.

»Nu er du et menneske, regerende med mig, men du skal gøre hvad jeg vil, ellers slår jeg dig ihjel og spiser professoren.«

Professoren fik en stor sal at bo i. Væggene var af sukkerrør, dem kunne han gå og slikke, men han var ikke slikmund. Han fik en hængekøje at sove i, det var som lå han i en luftballon, den han altid havde ønsket sig, og som var hans stadige tanke.

Loppen blev hos prinsessen, sad på hendes lille hånd og på hendes fine hals. Hun havde taget et hår af sit hoved, det måtte professoren binde loppen om benet, og så holdt hun den bundet til det store koralstykke hun havde i øreflippen.

Hvor det var en dejlig tid for prinsessen, også for loppen, tænkte hun, men professoren fandt sig ikke tilfreds, han var rejsemand, holdt af at drage fra by til by, læse i aviserne om sin udholdenhed og kløgt i at lære en loppe al menneskelig gerning. Dag ud og ind lå han i hængekøjen, dovnede og fik sin gode føde: friske fugleæg, elefantøjne og stegte girafår; menneskeæderne lever ikke kun af menneskekød, det er en delikatesse, »barneskulder med skarp sauce,« sagde prinsessemoren, »er det mest delikate.«

Professoren kedede sig og ville gerne bort fra de vildes land, men loppen måtte han have med, den var hans vidunder og levebrød. Hvorledes skulle han fange og få den? Det var ikke så let.

Han anspændte alle sine tankeevner, og så sagde han: »Nu har jeg det!«

»Prinsessefar: Forund mig noget at bestille! Må jeg indøve landets beboere i at præsentere, det er dét man i verdens største lande kalder dannelse!«

»Og hvad kan du lære mig?« spurgte prinsessefaren.

»Min største kunst,« sagde professoren, »at fyre en kanon af så hele jorden bæver, og alle himlens lækreste fugle falder stegte ned. Det er der knald ved!«

»Kom med kanonen!« sagde prinsessefaren.

Men i hele landet var der ingen kanon uden den loppen havde bragt, og den var for lille.

»Jeg støber en større!« sagde professoren. »Giv mig bare midlerne. Jeg må have fint silketøj, nål og tråd, tov og snore samt mavedråber for luftballoner, de blæser op, letter og løfter, de giver knaldet i kanonmaven.«

Alt hvad han forlangte, fik han.

Hele landet kom sammen for at se den store kanon. Professoren kaldte ikke før han havde ballonen helt færdig til at fylde og gå op.

Loppen sad på prinsessens hånd og så til. Ballonen blev fyldt, den bovnede og kunne næppe holdes, så vild var den.

»Jeg må have den til vejrs at den kan blive afkølet,« sagde professoren og satte sig i kurven der hang under den. »Ene kan jeg ikke magte og styre den. Jeg må have en kyndig kammerat med for at hjælpe mig. Her er ingen der kan det uden loppen!«

»Jeg tillader det nødig!« sagde prinsessen, men rakte dog loppen til professoren som satte den på sin hånd.

»Slip snore og tov!« sagde han. »Nu går ballonen!«

De troede han sagde: »Kanonen!«

Og så gik ballonen højere og højere, op over skyerne, bort fra de vildes land.

Den lille prinsesse, hendes far og mor, hele folket med stod og ventede. De venter endnu, og tror du det ikke, så rejs til de vildes land, der taler hvert barn om loppen og professoren, tror at de kommer igen når kanonen er kølet af, men de kommer ikke, de er hjemme hos os, de er i deres fædreland, kører på jernbane, første plads, ikke fjerde. De har god fortjeneste, stor ballon. Ingen spørger hvorledes de har fået ballonen, eller hvorfra de har den, de er holdne folk, hædrede folk, loppen og professoren.